

Domstolene. I de Sager, jeg har nævnt imod Carlsen og Hornøpe, ser man af Høiesteretsdommen, at der er taget Hensyn til en af Fiskerkonsulentens foretaget Prøvefiskning, som det siges, med det samme Vaad. Jeg har selv i Sagen mod Carlsen indhentet Betænkning fra Fiskerkonsulenten, som jeg har fremlagt i Sagen, men som jeg ikke undlod samtidig at kritiserer. I denne Betænkning, hvoraf jeg her har en Afskrift, som jeg har opbevaret, siger Fiskerkonsulenten ligesvem, at han, om Tilfældet var passeret i hans Jurisdiktion, vilde have dømt Carlsen ifølge Lovens af 9de Marts 1872. Han taler bestandig igien om Drivvaadens Skadelighed; og han siger, at Vaadene slæbes langs Bunden over længere Strækninger ved Hjælp af Seilskraft, og netop derved vare de komne ind under Lovens Forbud; at Loven i en Parenthes har tilføjet en uheldig Forklaring, som ene passer paa de store engelske Trawls, maa Intet kunne relevare. Jeg bemærkede dengang under Proceduren, og jeg siger det Samme her, at det netop er særdeles relevant, at Loven har givet en Forklaring, som ene passer paa de store engelske Trawls, og at man ikke, fordi man ønsker det, er berettiget til at underlægge Loven en anden Forklaring, og tilmed en Forklaring, som gaar ud paa at indbringe Noget under Lovens Forbud, som det netop, naar man har gjort sig bekendt med Forhandlingen om Sagen, yderligere ses, ikke var Hensigten at forbyde i Loven, saaledes som den var affattet. Jeg retter ingen Bebreidelse imod Fiskerkonsulenten, fordi han har sin Mening om disse Vaads Skadelighed; en Mening derom er sikkert Enhver, som beskæftiger sig med disse Spørgsmaal, berettiget til at have, naar han kun søger at danne sig sin Mening paa en alvorlig Forskning og paa saadanne Oplysninger, der staa til hans Raadighed. Jeg vil ikke udtale noget Nyt, naar jeg bemærker, at det ikke er min Mening, at disse Vaad ere skadelige i den Retning, som Fiskerkonsulenten mener, men Mening mod Mening maa jo respekteres, og Fiskerkonsulenten er selvfølgelig aldeles berettiget til at have sin Mening. Hvad jeg derimod finder urigtigt, og hvorover jeg tror at kunne reise en Anke mod Fiskerkonsulenten, det er, at han, efterat hans Indstilling om at forbyde Drivvaad var forkastet, i sin Erklæring til Domstolene ikke oplyser dem derom, men søger at presse sine forkastede Indstillinger ind under Loven, og at han søger at give en saadan Fremstilling i sin Erklæring til Domstolene, at disse maa tro, at Loven har havt til Hensigt at forbyde Drivvaad; derover tror jeg mig berettiget til at reise en Anke. Derfor Fiskerkonsulenten havde oplyst Domstolene om, at hvad enten han mente, at Drivvaad vare skadelige eller ikke, vare alle disse Sager, som senere ere komne for Domstolene, af den Bestaffenhed, at de dreiede sig om Vaad af ganske samme

Art som dem, med Hensyn til hvilke den første Høiesteretsdom af 2den December 1873 er falden, er det en Selvsølge, at Høiesteret var bleven ved den Dom, den først havde givet. At Domstolene ere komne, som Fiskerkonsulenten udtrykker sig — jeg bruger hans egne Ord — i dette Virvar uden Tige, maa ligge deri, at Domstolene ikke have vidst, at de Sager, de senere paakjendte, vare ganske af samme Bestaffenhed som den, der engang var paakjendt ved Høiesteretsdom af 2den Decbr. 1873. Nu bagefter i Kommissionens Betænkning siger Fiskerkonsulenten, at Dommerne ere komne til modsatte Resultater; han siger, at de Vaad, der ere Tale om i Dommene, alle ere ganske af samme Bestaffenhed, det siger han i Fiskerkommissionens Betænkning, som jeg har tilladt mig at dokumentere. Jeg vilde ønske, at han havde sagt det til Domstolene. Jeg kommer tilbage til, at den faktiske Tilstand ganske simpelt er den, at de fleste Politimestre — og der synes bestandig flere og flere at gaa over til den Side — ikke anholde Drivvaadsfisterne og sætte dem under Tiltale, men at der endnu findes nogle Politimestre — f. Ex. Politimesteren paa Vrå, og der kunde nævnes flere — som, naar Drivvaadsfisterne komne dem for nær, anholde dem, sætte dem under Tiltale og dømme dem. Hvad man end mener om Drivvaads Skadelighed eller Ikke-Skadelighed, saa forekommer det mig dog, at derom kan der ikke være delte Meninger, at Lov og Ret maa være ens alle Steder her i Landet. Derfor i Belterne, i Ulfund og mange andre Steder Fiskerne upaatalt af Politimesteren kunne bruge Drivvaad, saameget de ville, saa er det selvfølgelig en Uretfærdighed, at Tilstanden er saaledes, at der er andre Politimestre indenfor det danske Omraade, som ere af den modsatte Mening og som anholde Fiskerne. Jeg gjentager derfor, at hvad man end mener, saa maa man i ethvert Tilfælde mene, at der bør fremkaldes og tilveiebringes en saadan Tilstand, den gaa i den ene eller i den anden Retning, at Retten bliver ens for Alle. Naar der nu er Spørgsmaal om, hvorledes da en saadan Tilstand skal kunne opnaas med de Midler, som staa til Raadighed, saa har Regeringen efter min Mening selv vist Veien. Jeg tillader mig at bringe i Erindring, at der under 29de April 1880 faldt en Høiesteretsdom — den staa refereret i Høiesteretsbibenden for samme Aar, Side 133 —, som i Modsætning til, hvad Viborg Døerret, fra hvilken Sagen blev appelleret til Høiesteret, havde antaget, gik ud paa at statuere, at den Bestemmelse endnu staa ved Magt, som indeholdes i Christian den 5tes Danske Lov 5—10—45, og som gaar ud paa, at de Maffestøvrer, som ere forestroevne for Vimsjorden, ogsaa under Straf skulle holdes de øvrige Steder i Landet. Det er oplyst i Fiskerkommissionens Betænkning, at denne Bestemmelse 5—10—45 aldrig vides nogenfinde tidligere er bragt til An-